

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGaan VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: H. SALM. GRIFFIER: G. H. W. MEEDER.

REDACT.: H. C. G. LANGEMEYER, H. E. WESTENBERG, F. P. VAN GRONINGEN, P. CROOCKEWIT, N. L. PRAK. VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANCIËS. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER— SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35

ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62
UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 66a
19^e JAARGANG 24 JANUARI 1947 6 BLZ. No. 13

No. 12 overalage
No. 11 in 17 Jan

Stellig heeft U gehoord van de leergang over Reorganisatie op de T.H. en U heeft deze waarschijnlijk ook reeds terug gebracht tot een bagatelle, die U slechts tijd kosten zou.

Ach, miserabel stuk onderscheidingsvermogenloos Corpsslid! Met de haren zult U er weer moeten worden bijgesleept, want ik zeg U, het is springvloed.

Wij kunnen niet voorspellen, waarop deze reorganisatie zal komen. Maar néémt U nu eens aan, dat de Technische Hoogeschool zijn leerlingental zou uitbreiden. Stélt U eens het geval, dat er 2 x zooveel ingenieurs noodig zijn en dus even zoovele studenten? De schrik zou U om het hart slaan. En terecht. Want een problemenvloed zou U overstroomen met vérstrekkende gevolgen voor Uw Corps.

Ja, mijnheer, Uw corps. Dat in 1948 100 jaren bestaat en waarvan U de prikkelende invloed in al Uw botten voelt of voelen moest.

Wentelt U het volgende eens rustig in Uw attentieve brein. Een grootere T.H., dat wil zeggen een grooter Corps. Een kolossaal groot Corps, waarvan U de hopelooze toekomst ten stelligste zult kunnen overwegen gezien de ervaring, die U kunt hebben uit de experimenten van de afgelopen twee jaren. Of het beteekent twee Corpora, of nog meer. Overweegt U eens voor Uzelve welke slechte invloed dit zou hebben. Een kliekvorming, een degradatie van de één ten opzichte van den ander?

Ach, simpele vernufteling!

Venteert U eens de volgende argumenten. Indien elders een tweede T.H. opgericht zou worden, met een tweede corps. Zou U voelen welke verschillen? Het eene Corps met tradities en het andere traditieloos? Waarheen zou U Uw kinderen sturen? Naar de Hoogeschool, waar U zelf studeerde of naar een ander?

En stelt U het geval eens, dat het economisch beter ware, dat uw Corps verdween? Dat ingenieurs in de toekomst gespecialiseerder, praktischer en vooral in grootere aantallen worden vereischt, maar niet menschelijker en individueeler denkend? Of met meer organiseerende en leidende capaciteiten?

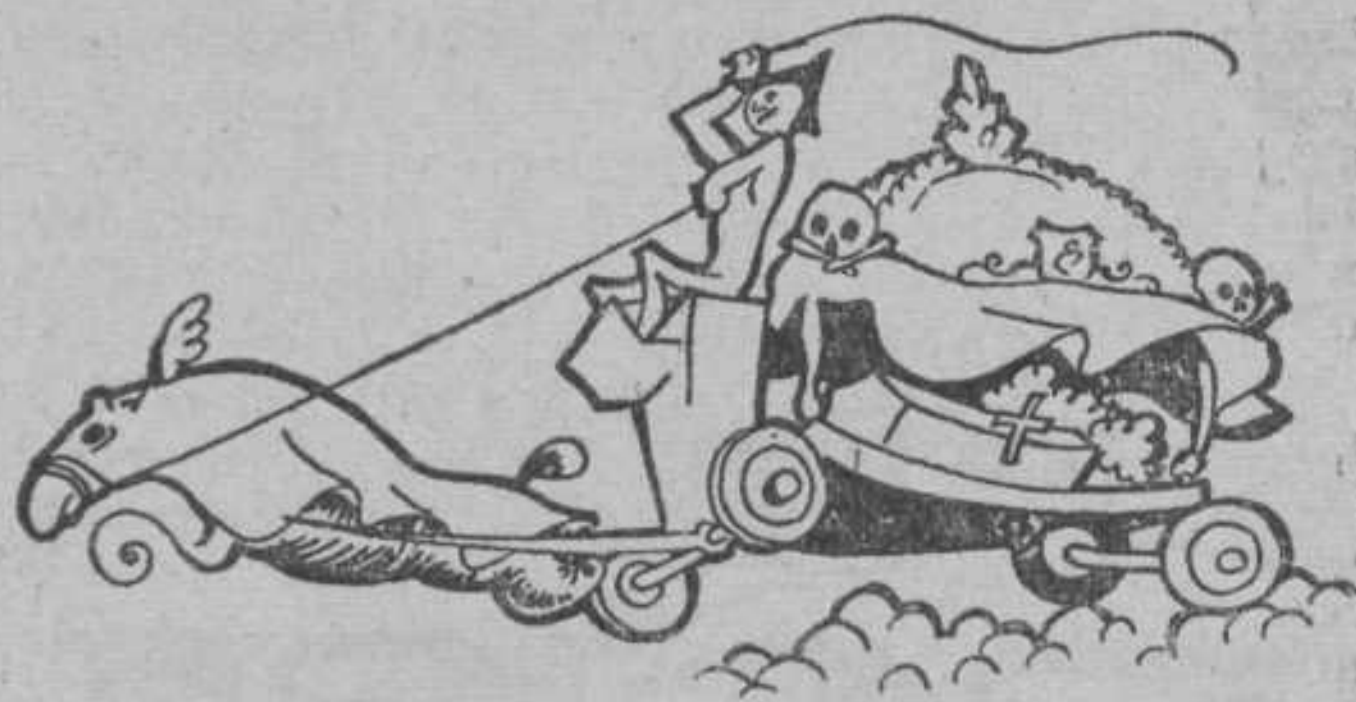
Spreekt men niet over de jaarlijksche „productie” van ingenieurs?

Het Corps placht altijd op te treden indien gevaren dreigden. Maar niet alleen dát; het trad ook op voor de studentengroep, omdat het in georganiseerde vorm bevoorrecht was boven de andere studenten.

Hierdoor blijft op ons ook de verantwoordelijkheid rusten, die deze situatie met zich meebrengt. Nog is de gelegenheid gelaten voor stemmen van studentenzijde. Daarvan — in eerste instantie — gebruik te maken spreekt vanzelf, mits U steunt. Op zijn minst door Uw belangstelling.

Caveant Corpora.

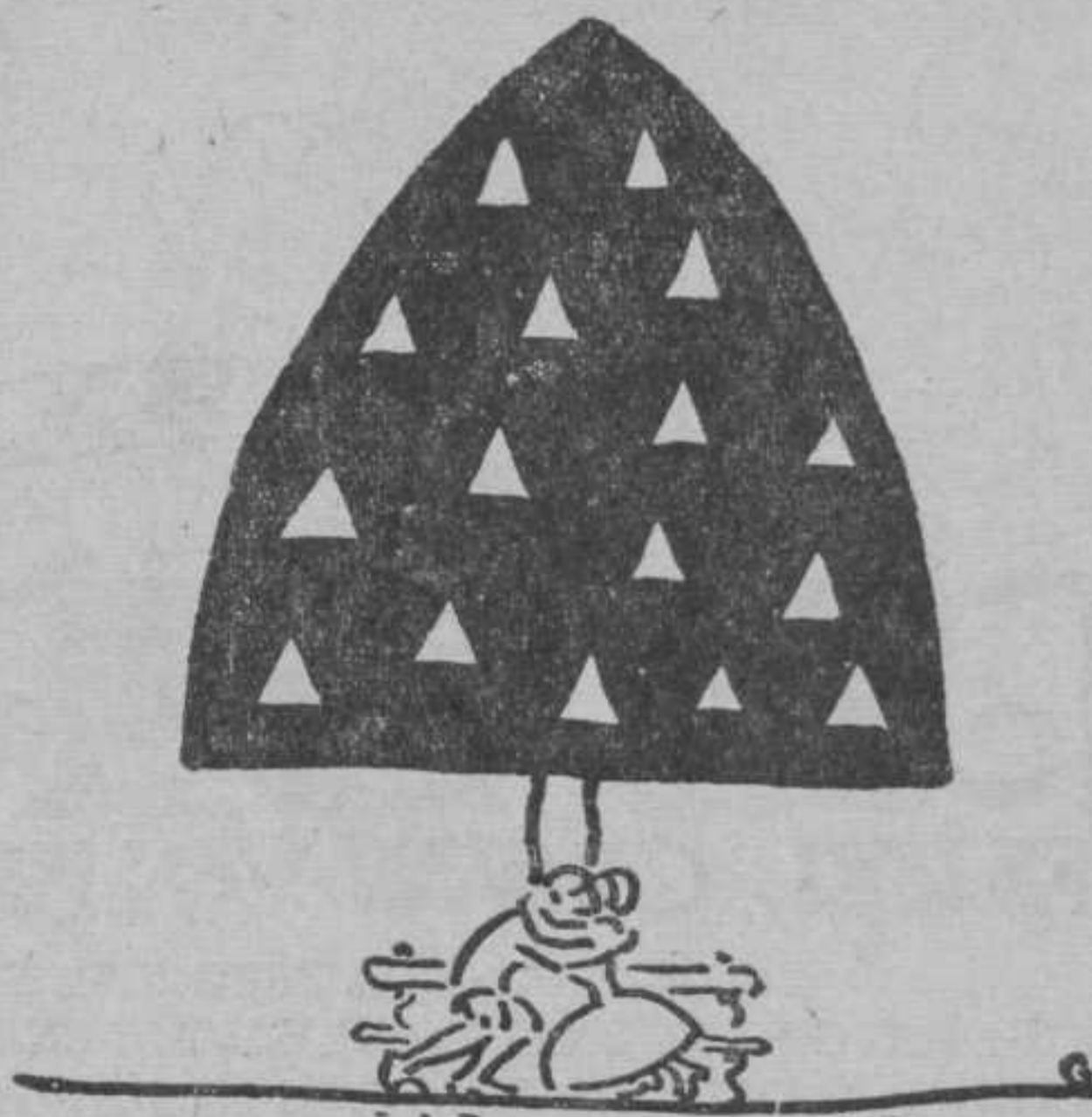

Een Treinreis.

Het was eigenlijk nog niet zoo gek om dood te zijn; de angst van het op je afkomend en kreukelend treinmateriaal was geweken. Eindelijk kon ik in rust het gebeurde weer eens overpeinzen. Kijk, daar lag ik, volkomen verpletterd door de ineengeschrompelde zijwand van den trein. Mijn hoofd was gekraakt door een zware koffer van de juffrouw die naast mij zat welke ik nog me zooveel moeite in het bagagenet gewerkt had. Ook van de juffrouw was niet zoo veel meer over. Haar hoofd lag rustig midden op den koffer of het in z'n eentje nog eens in den koffer wilde kijken. Wat was alles snel gebeurd. We reden zeker een honderd kilometer en ik opserveerde juist de jas en de verdere kleeding van den zwarte handelaar tegenover mij; toen plotseling, ik, als uit een kanon geschoten met mijn hoofd zijn borstkas wilde doorboren. Haastig stond ik weer op, ik had een gevoel of ik mijn hoofd maar in mijn hand verder moest dragen. De man tegenover mij was nu stil geworden. Het begon te kraken, met de merkwaardigste geluiden die ik nog ooit gehoord had gepaard gaande. Het duurde niet lang, met veel moeite probeerde ik het raampje te bereiken, maar de juffrouw naast mij stond me in de weg. Met een flinke slag, zat ze weer op de bank en bereikte ik het raampje. Maar kort kon ik van het uitzicht genieten, mijn dierbare wereld. Niemand scheen zich over het ongeluk te bekommeren. Langzaam werd ik door de trein wand samen geknepen

„Meneer, ik geloof dat U er uit moet”. Met veel moeite wist ik me uit de wat overladen trein te werken en stond op een Maandagmorgen op het perron in Delft.

TIWE

Marskramer.

Voor een huis stonden zes beukenboomen
Zes beukenboomen op een rechte rij
Van dat huis — waar ik best zou willen wonen
Belde de bel, en de bel die belde door mij
Daar woonde een weduwe met zes zonen
En de weduwe's ziel had averij
De balsem der liefde die kon ik haar toonen
En weldra kon ze niet meer zonder mij.

V. G.

Op de stoep stonden de zes groote zonen,
Zes zonen treurend op een rechte rij.
Binnen dat huis — waar ik toen zou wonen —
Koekoekte de koekoeksklok en ik koekte er bij
Daar rijden de wiegen, die mijn streven beloonen
Maar het weeuwte bleek een valsche harpij.
De balsem der liefde, van onder de kronen
Der kille, kapottige rot maatschappij.

Red.

Het lijk in de zuurkast.

„Ik ben bedeesd en bleek en strikt neutraal, de machteloze speelbal van twee machten die elkaar bestrijden met een glimlach. Dit geeft een zonderling plezier, een vederlichte zorgeloosheid, aan alle aardse steun ontheven, vrij van de minste verantwoordelijkheid. Mijn leven kent geen hartstocht en geen ideaal, geen streven naar een doel op eigen krachten, slecht een eindeelzige weifeling tuschen twee tegenstrijdigheden langs feilloc) beschreven banen die ik niet voor 't kiezen heb. Dit is geen filosofie, geen levenshouding, ik heb dit te aanvaarden en het is nutteloos de voor en nadeelen af te wegen. Maar ik houd van de nutteloosheid, bij de gratie waarvan ik immers leef: wanneer er in de menschen geen neiging naar het nuteloze zou bestaan, zou mijn leven zijn kleine waarde verliezen en mijn ras uitsterven. Thans heeft mijn bestaan nog zin, ofschoon geen nut; ik ben evenwel tot bescheidenheid geneigd volgens aard en aanleg en bovendien doordat alle élan, elke gedachte: nu ga ik omhoog, onverbiddelijk neergedrukt wordt door iets dat ik mijn „aardsche gebondheid” noem. (6-4). Er is geen wijsgeer met wie ik mij verwant voel, of het zou het uurwerk moeten zijn of de ontstuijgige fontein, of het veertje dat rusteloos door den wind wordt opgewaaid. Ik moet erkennen dat ik mij op weinig positiefs beroemen kan, maar er zijn hoogstaande en intelligente lieden die mijn gedrag met belangstelling en zelfs met spanning volgen. Hun leven is vol problemen, rimpels in hun voorhoofd duiden op de nederlaag

van de levensvreugde. Misschien letten zij op mij omdat het in mijn huid onmogelijk is een rimpel te trekken. Zij spreken over alle onbelangrijke dingen maar er glimt in hun diepliggend oog een lichtend benijden, een weerkaatsing van verre kimlichten, ver buiten de horizon van hun beteekenis. (7-3).

Ik heb geen deel aan de ontroeringen om mij heen. Ik ken slechts in mijn verbeelding de sterrenachten en het wreede ontwaken. Haar zacht gelaat zie ik wijken en snel weer opdopen, haar blos en haar blinkende lach. Ze speelt met me, haar glimlach is nabij en steeds ontnomen, slag op slag. Eens vond ik haar wang, ongewild: er is niets dan toeval in mijn leven. Dit was het mooiste oogenblik, maar zij onderdrukte een kreet en bewreef haar wang zonder mij iets te verwijten. Haar vingers die ongewoon gevormd zijn en nochtans zeer mooi, raken mij af en toe wel aan maar ik heb het geloof verloren dat dit een liefkoozing is. Meestal is zij, zooals ook nu, een van de machten die mij beheeren. Vreemd dat ze zich met me bemoeit en toch niet het minste woord voor me over heeft, alleen die gespannen blik, op mij gericht maar niet voor mij bedoeld. (15-15).

De tweede macht die mij thans bestuurt is de gestrengheid. Zijn gezicht is ongevoelig en getooid met een opzienbarende snor die uit verkeerd begrepen kuisheid hangt over het weliswaar onwelvoeglijkste deel van zijn gelaat. De strengheid en de schoonheid, de vermaning en de verleiding; dit is geen gewisfel meer, dit is een wanhopig heen en weer geslinger. Ik weet dat het einde nadert; maken wij niet trouw altijd weer de balans op? Ik voel wat de overwinning zal behalen, maar nooit hebben de slagen mij zoo hevig getroffen. Ik zal volhouden. . . ik heb al een kneuzing opgelopen, maar ik wil niet deserteeren uit zwakheid. . . .

„21-18”! O, het balletje is naar den bliksem. Nou, u geeft een aardig partijtje ping-pong weg, juffrouw Massief, u hebt met alle eer gewonnen hoor, jammer van het balletje. Wat gek dat de lui van het bureau er nog niet zijn, en nu hebben we ook niet meer om de tijd te verdrijven.” (Zware vloek).

„Waar is mijn arrestant gebleven! Z'n stengun weg, de papieren weg, alles heeft hij meegenomen! Ja, hier ligt toch nog iets: hij heeft het elastiekje vergeten. . . .”

(wordt vervolgt).

Beste Harry.

Ik had je beloofd je van mijn wederwaardigheden op de hoogte te houden, en dus: zienter in n eerste epistel — ik kan niet zeggen dat ik hoop dat er nog vele zullen volgen, want ik zou eigenlijk liever ten spoedigste weer de oud-vadriandsche bodem willen opzoeken. Langzamerhand ben ik namelijk de waarde van clichés als „Oost, West-thuis best” en „men noemt geen koe bont of er is een vlekje aan” gaan beseffen. Ik ben hier zoo onbevooroordeeld heen gegaan als mogelijk, dat weet je zelf, niet waar? En als ik een meening had over Amerika dan viel die eer ten gunste dan ten ongunste uit — nach-en-lang heb ik dit land der ongekende mogijkneden tegen je afbrekende kritiek zitten verdedigen — maar anderzijds had ik mijn verwachtingen niet te hoog gesteld, wel wetende tot welke decepties dit bijna altijd leidt.

Maar het is zoo. Zóó, als je gezegd hebt. Wat ze met staal, met beton of met kunstharsen kunnen doen — indrukwekkend, enorm gewoon! Ja, enorm, d.w.z. alles vijfmaal zoo groot als thuis en og tienmaal leelijker. En dat zou nu ook allemaal niet zoo erg zijn — als ze maar deden of dit heel gewoon was en het niet beschouwden als de Kultuur, De Vooruitgang. Dit is hun leven, ze denken aan niets anders: grooter, sneller, gemakkelijker — en het is dan droevig te denken dat je eens geschermt hebt met het druk-op-de-knop-ideaal, dat men hier tot een afschuwelijke realiteit tracht te brengen.

Terzake. Op een prachtige morgen liepen we New-York binnen en huiverend kwam iedereen het dek op om te kijken. Velen lieten zich fotograferen tegen de railing, met het Vrijheidsbeeld op de achtergrond en ik heb nog een geslaagde truc-opname kunnen maken waarbij je dit beeld als een gewone passagier aan dek ziet staan. Om goed elf uur waren we de douane gepasseerd en onze groep werd onmiddellijk in de gereedstaande auto's naar het kolossale Waldorf-Astoria Hotel gebracht, waar we geluncht hebben, werkelijk goed, de eerste en de laatste keer tijdens m'n verblijf hier. 's Middags een ritje door de stad (wandelen ging niet vanwege de afstanden, de onmogelijke stadsstructuur en het drukke verkeer) met overal stops voor „the highest bridge of America, cost 75.000.000 dollar, the biggest postoffice in the world, 125.000.000 dollar, the fastest metro in the world, 80.000.000 dollar the biggest Greek temple in the world (!) 17.000.000 dollar etc.” —

We waren doodop 's avond toen we thuis kwamen (we loepeerden in the International Student Center waar chijnlijk ook wel weer „the biggest and costliest in the world”) en we hebben toen maar gauw een bioscoopje gepikt waar een two-million-dollar picture draaide — van de film kan ik me niets herinneren want waarachtig! ik moest bij elke scene denken: „hoeveel heeft-ie gekost?” De volgende dag hebben we Rockefeller-Center afgewerkt met het grootste overdekte theater der wereld (ze kunnen er met een paar handgrepen ook een kerk van maken!) de duurste laboratoria, de knapste geleerden, de grootste verlichtingsinstallaties, en de meest geverfde vrouwelijke employée's, de meest onsmakelijke sorbets, de meest onhebbelijke portier. Daar! 's Avonds ben ik toen vroeg naar bed gegaan en heb getracht wat te lezen in een vertaling van „Les Paradis artificiels” van Baudelaire die bewijst dat er toch ook nog andere Amerikanen zijn, maar al gauw ben ik ingeslapen en heb allerakeligst gedroomd van een film van Shirley Temple en Robert Taylor die eerst gewoon spraken, maar daarna kwamen er dollars uit hun mond en die stroomden de zaal in en bedolven iedereen. Vanmiddag gaan we naar de Niagara Falls. Zoals je aan de inkt kunt zien ben ik weer opnieuw begon-

nen. Eerst hebben we de waterval van veraf en van beneden bezichtigd, werkelijk een indrukwekkend schouwspel (natuurlijk, de grootste waterval van de wereld), je kunt elkaar vrijwel niet verstaan en je ooren tuiten na een poosje. Toen gingen we omhoog en halverwege was een deur en een gangetje wat uitkwam op een kamertje achter het neerenstortende water, een alleraardigst idee — hier ben ik maar achter gebleven want ik had geen puf meer voor „the biggest electrical centre of the world, . . . 000.000 dollars” die ongetwijfeld bovenop zal staan, of voor „seeing a sea pouring down in one big stream”. Het is hier nu heel rustig alleen het geraas van het water — maar ik ben voor een oogenblik bevrijd van de gezondste en lekkerste cigarettten, aangestoken door ultrapractische lighters, van de meest nerveuze en drukke menschen en de beste ice-cream van de wereld. Het wachten is nu op de volgende bus met sight-seeërs, die me nu wel weer zal bevrijden; ze hebben n.l. de stalen deur op slot gedaan.

Het is hier nu zoo heerlijk eenzaam, afgesloten door een muur van steen en water van al die idioten, en ik begin weer een beetje tot mezelf te komen. Het watergordijn is donker blauwgroen en het licht is hier maar matig — ik zit te schrijven op een schijnwerper waarmee ze 'de Niagara 's nachts van binnenuit kunnen verlichten. Alleen begint het hier een beetje benauwd te worden. Het zou nu ook aardig zijn om zoo'n Amerikaan in een ton voorbij te zien komen — maar als zoo iets te gebeuren stond was het hier waarschijnlijk wel vol met press-reporters en broadcasters.

Het is toch raar dat het hier zoo benauwd wordt; ik moet vlugger ademen en het kost me inspanning? Oadrplneus-pkscht....! Ha — Harry — als je dit nog bereikt wees zoo goed en stuur m'n Winkler Prins naar m'n ouders, die was maar geleend en zoek zelf de rest uit..... ach nee steek de heele boel in de brand — Wat doet een man in 't aangezicht van den dood? Ja hoe vaak hebben we daar niet gezellig over gediscussieerd... ik moet opschieten..... ik weet niet meer... dit kamertje — het water ervoor werkt als een waterstraalluchtpomp — o, vervl. kennis die een mensch zich doet realiseeren het waar om — en het onontkoombare — Harry — ik weet niet wat ik nog zeggen moet... hartelijke groeten... aan allemaal wees voorzichtig met het haar te vertellen, zij... ik kan...

L. P.

DELFTSCHE SCHOUW

O, Phoenix, gij wiekende wondervogel,
Rust en bespieg'ling verbreedten Uw vlucht.
't Geheim van Uw macht zijn Uw spiedende oogen,
Uw brandende jeugd maakt Uw dood nog geducht.

Maar wel is 't nu van noode,
Dat g' aan 't eind van Uw periode,
Wijl de vlammen U reeds nooden,
Eens foert op de goden,
En zonder tolerantie
Voor de smeer'ge leverantie:
Anders sturen z'U steeds wit-roode!
't Holle hoofd van d'oude Piet
Van schaamte straks de Broek inschiet.

Ha, lum'lige Welp met je vettige manen,
Zoo lik je je in, zonder bloed zonder tranen,
Zoo loop je d'r in, op je harige stronken
Om dronken in een hoek van je hok te gaan ronken.
Deez' Leeuw is weer niemand
Die bang is voor iemand.

Ha, ha, de Phoe is weer nix.

LITERAIRE KRONIEK

Losse gedachten over W. Somerset Maugham.

De lijst van gelezen boeken uit de bibliotheek der Sociëteit *Proemix* deed de merkwaardigheid zien, dat er meer Engelsche dan Nederlandsche boeken gelezen zijn in het afgelopen jaar. En een vergelijking van de Engelsche met de Nederlandsche literatuur drong zich onwillekeurig op.

De boeken van W. Somerset Maugham laten niet na indruk te maken op ieder die ze leest en het is ook niet te verwonderen, dat deze auteur voorkomt onder de veelgelezen Engelsche schrijvers (in het verslag van den bibliothecari.) Een drooge, pakkende stijl, die zeer ter zake de pakkende loop der gebeurtenis- en beschrijvingen, geeft bovendien heldere, scherpe en nuchtere karakter- en plaats-beschrijvingen. Toch is er iets, dat een onvoldaan gevoel achterlaat, als men de laatste bladzij van zijn boek omkiapt. Het is uitstekend in zijn geheel, en het is meesterlijk opgebouwd. Ja, misschien schuilt wel in het laatste een geprek, het is net alsof de opbouw nog te duidelijk voelbaar is en het verhaal iedere maal op het juiste moment een stoot krijgt. Dat het op het juiste moment gebeurt is meesterlijk, maar de stooten vragen om vergeving. Een vergelijking met Bordewijks: Eiken van Dodona doet duidelijk het verschil uitkomen; de pijnlijke angstige sfeer, die gedurende het geheele verhaal blijft hangen, is heusch niet artificieel opgewekt, of telken, net weer even naar voren gebracht, en dringt door in iedere handeling en gedachten der personen. Echter dwingt deze concrete vergelijking ook tot een overeenkomst, bij Bordewijk zoowel als Maugham zijn de hoofdfiguren krachtig, niet half of weifelend, eerder bruto, wreed, maar tot elke prijs consequent. Of men nu neemt Larry (*the Razor's Edge*) of de ik-persoon uit *Of Human Bondage* of Charles Strickland (*Moon and Sixpence*), zij zijn alle strikt eerlijk tegenover eigen levensbeschouwing en het is Maughams verdienste boven b.v. Bordewijk dat hij deze levens doelbewust streven laat naar, wat zij als doelwit hebben gekozen en zij bereiken het. Dat is klaar, duidelijk en vatbaar voorgesteld, moeilijker omdat het proces reëel moet zijn, maar beter dan de orakelachtige vage strekking van Bordewijks boeken, waarin het streven van de hoofdfiguren onduidelijk wordt door alle bijfiguren.

Men ziet gecompliceerde teekeningen van pijlen links en rechts gericht, naar onder naar boven en op zichzelf, groote en kleine door elkaar heen; misschien is dat wel zoo in de werkelijkheid, maar het staat een kunstenaar vrij zijn bedoelingen in een duidelijk richten van de pijlen en pijltjes weer te geven en dat doet Somerset Maugham. En nog is hiermede niets gezegd van de waarde van zijn boeken, als het „waarheen” van al dat wijzen niet zoo subliem was. Het is inderdaad noodzakelijk om ons een leven voor te tooveren, waarin een krachtige figuur breekt met de traditioneele gang en loopbaan der duizenden. Geeft U het maar toe; in Uw hart ziet U in, dat U anders wilt, maar U durft niet, uit fatsoen of uit sleur of uit angst, dat U Uw carrière zult missen. Belachelijk! Terwijl een cultuur op zijn grondvesten tride, terwijl de grond onder onze voeten vulkanisch heeft. In *the Razor's Edge* breekt de hoofdpersoon alles achter zich af, alleen omdat hij in den oorlog geschokt is en antwoord zoekt op hem kwellende vragen, a quest for a faith; dan weer beschrijft S. Maugham een schilder, die zoekt naar nieuwe uitdrukkingvorm (*the Moon and Sixpence*). Maar aan den andere kant blijft dit gevoel van onvoldaanheid hangen, wellicht omdat Maugham ons niet weet te overtuigen van het zinvolle van zulk een consequent streven; hij laat de lezers het voor, maar ook het tegen zien, hij stelt een probleem, en geeft een oplossing, maar men krijgt de indruk dat dit niet het probleem is of ook maar zijn probleem, noch zijn oplossing. Hij neemt zooveel afstand van z'n figuren, dat men niet altijd met hen meeleeft — zijn kunst is beschrijving en geen didactiek; wat goed is en wat verkeerd laat hij in 't midden. Daarom is dan ook waarschijnlijk de short story bij uitstek de vorm waarin Maugham zich weet uit te drukken — vele van deze korte verhalen hebben geen pointe, zij geven slechts een toestand, een moeilijkheid aan en laten aan den lezer over wat er mee te doen.

In „*The Razors edge*” is echter een teruggang in de structurele opbouw te bemerken — het is niet meer als in de vorige boeken zoo duidelijk te bepeuren waar de ontwikkeling heen gaat. De beschrijvingen van Suzanne in haar atelier, van Isabel

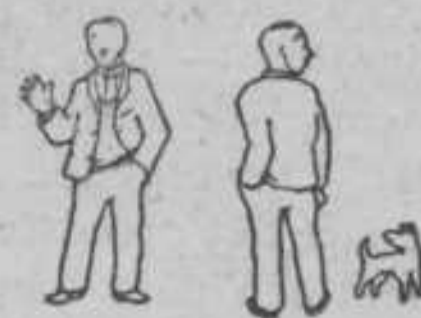

GESPREKKEN

Komende en gaande man

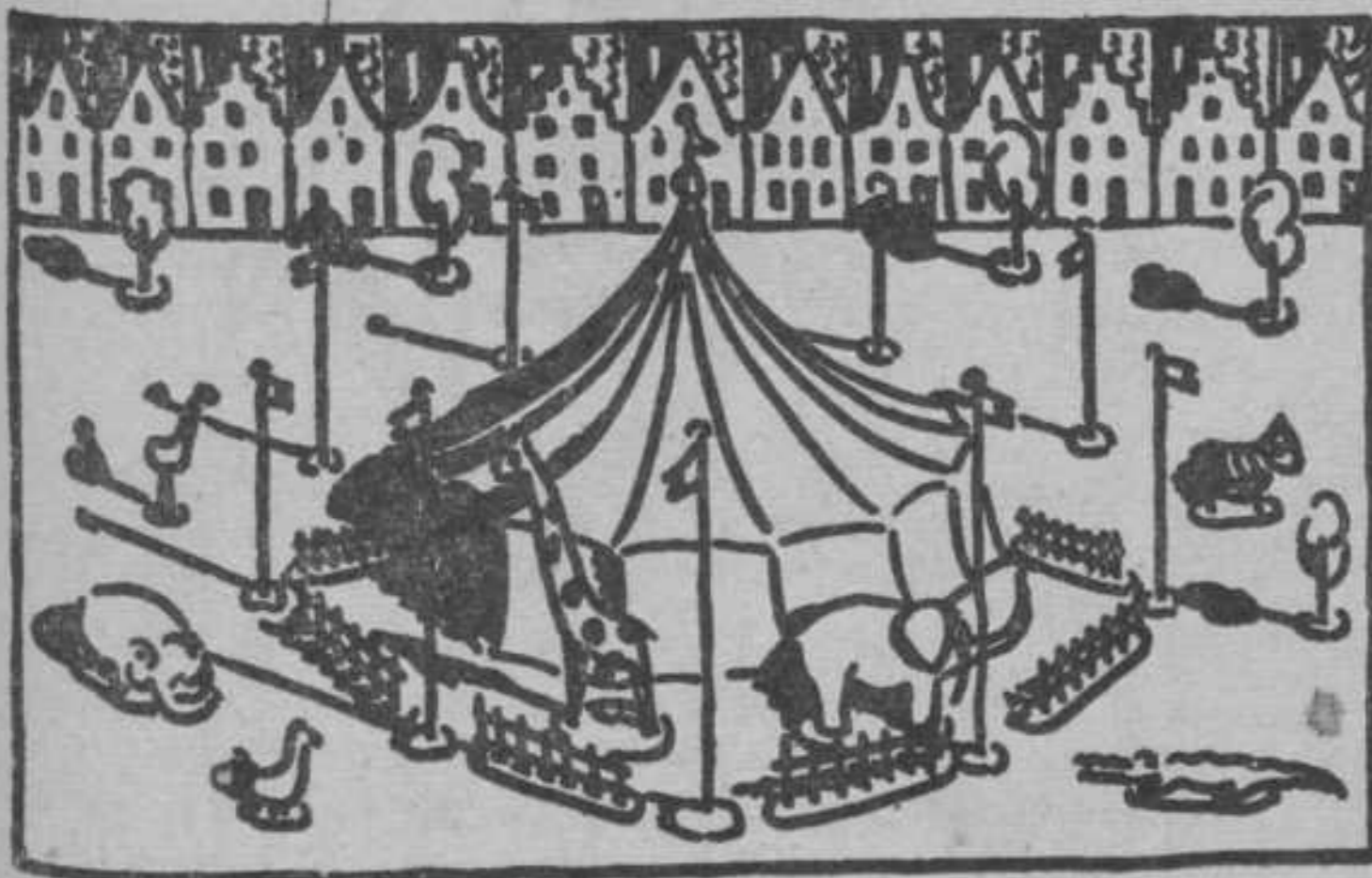
- K. De jongenskiel dreef mij naar buiten,
Naar woud en wei en duin en strand
Naar waar de vogels lustig fluiten
Zo ben ik binnen Delft beland.
- G. Als kind lustte ik geen levertraan,
Mijn ouders die mij dit verweten
Gaven mij voor straf geen eten
Toen ben ik sijnelijk weggegaan.
- K. De school daar gaf mij heel geen zorgen
Aan zakgeld had ik nooit gebrek,
Mijn vrindjes wou ik altijd borgen
En ik had nooit een grote bek.
- G. Als jongste bediende bij Klefmeer en Laan
Wordt je met levertraan niet vergeven
Maar ik verdiende te weinig om van te leven
En ben er dus spoedig weggegaan.
- K. Soms hebben je vrinden je vreselijk nodig
Dan lopen ze even bij je an,
Dan voel je je in eens niet meer overbodig,
Zo ging 't toen ik in het clubbestuur kwam.
- G. Vervolgens had ik een journalisieke baan
In de redactie van het „Wereldgeweten”,
Maar ik heb er de komma's en punten vergeten,
Dus kon ik per 1 Januari wel gaan.
- K. Vrome mensen voelden zich gelukkig bij mij
En ik was het liefst te midden van vromen.
Van vromen hetzij hij hetzij zij,
Zo ben ik in de Kerkraad gekomen.
- G. In de pastorie van Koog aan de Zaan
Trof ik drie zwart gekleede heeren,
Die wilden me tot het geloof bekeren,
Toen ben ik er weggegaan.
- K. Ik heb mijn leven lang goed opgepast
En toen de dood me mijn beste vrind ontnam
— Mijn hooge moraal stond immer vast —
Was ik het die voor hem bij de Filmkeuring kwam.
- G. In het filmtheater Delfiaan
Was ik naast een blonde meid gezeten,
Die had haar hemd en haar broek vergeten,
Toen ben ik ook daar maar weggegaan.
- Beiden. Ach ouders, ouderlingen, meiden
Ach allen die mij voedden, vrijden
En wat ik verder heb gedaan,
Ook zonder wat gij toebereidde
Was ik rechtstreeks naar de hel gegaan.

V. G

in Parijs, van Elliott zijn alle even meesterlijke fragmenten, maar noch Larry, noch de ik-figuur zijn in staat deze te verbinden tot een geheel. En de houding van Larry wordt heelmaal niet duidelijk — Maugham is er m.i. niet in geslaagd deze figuur boven een levenloze denkconstructie uit te brengen. Misschien heeft voor sommigen het boek door steeds wisselen van omgevingen en het los verbinden van de verschillende perioden aan levendigheid en realisme gewonnen, zeker is ook van de indringend scherpe bewustwording van een bepaalde toestand nu niet meer in die mate als vroeger sprake.

H. S., L. P.

Nieuw aangeschafte boeken.

I. NEDERLANDSCH.

- W. Elsschot — Het dwaallicht.
 J. Greshoff — Fabrieksgeheimen.
 J. Greshoff — Muze, mijn vriendin.
 H. Salomonson (Melis Stoke) — Recrutenschool.

II. FRANSCH.

- Aragon — La diane française.
 Aragon — Les yeux d'Asa.
 H. Bordeaux — Un crime sous le Directoire.
 J. Kessel — L'équipage.
 T. Monnier — Grand Cap.
 T. Monnier — Nans le berger.
 T. Monnier — Travaux.
 Stendhal — Le rouge et le noir.
 P. Vialar — Le bal.
 P. Vialar — Le clos.

III. ENGELSCH.

- H. Allen — Anthony Adverse.
 P. Bottome — London pride.
 E. Caldwell — God's little acre.
 P. Gallico — De sneeuwvang.
 N. Hoult — House under Mars.
 H. Levin — James Joyce.
 R. Llewellyn — None but the lonely heart.
 W. Saroyan — The time of your live.

IV. DUITSCH.

- S. Zweig — Ausgewählte novellen.

V. VERTAALDE WERKEN.

- Anoniem (Latijn) — Het nachtfeest van Venus.

VI. GESCHIEDENIS EN LEVENSBESCHRIJVINGEN.

- Anoniem — B.B.C. Warreport.
 E. Pyle — Here is your war.

VIII. SOCIALE WETENSCHAPPEN.

- Mr. W. H. v. Helsdingen — Hecht verbonden in lief en leed.

XII. WIJSBEGEERTE; GODSDIENST.

- M. ter Braak — Van oude en nieuw Christenen.

XIV. BROCHURES; NASLAGWERKEN.

- P. de Cassagnac — French Wines.
 E.N.S.I.E. I. Wijsbegeerte, Godsdienst, Psychologie, Opvoeding en Onderwijs.
 Anoniem — Charter of the United Nations.
 Anoniem — Herstel der Universiteiten.
 Anoniem — Komt er inflatie?
 Anoniem — Kort overzicht van feiten en standpunten in Nederlandsch-Indie.
 D. W. N. de Boer — Wat iedereen weten moet met betrekking tot „Het Indonesische Probleem”.
 Ir. P. Ph. Jansen — Eenige ervaring bij de droogmaking van Walcheren.
 Marnix — Nederland's na-oorlogsche gedaante.
 R. Rozlofs — Van foto tot kaart.

Op 17 Januari j.l. heeft het Bestuur van de Societeit „Phoenix” zich als volgt samengesteld:

M. A. HOOLBOOM,	President,
J. H. KEIJSER,	Secretaris,
J. WILLINK,	Thesaurier,
B. W. SANDERS,	Bibliothecaris,
D. E. HAGEMAN,	Commissaris v. h. Consumabel,
E. H. v. BROEKHUIZEN,	Commissaris v. d. Inventaris,
P. VAN LEEUWEN,	Archivaris, Vice-Secretaris,

D. Secretaris,

J. H. KEIJSER.

Ledenvergadering Societeit „Phoenix” op de Boveneetzaal op Maandag 27 Januari 1947 ten 20.00 ure.

Agenda:

1. Opening.
2. Notulen.
3. Dispensatie H. IX. art. 4. Best. besluit betreffende leden in Militaire dienst.
4. Eeuwfeest.
5. Rondvraag.
6. Sluiting.

Over punt 3. ligt een korte uiteenzetting ter lezing op de Bibliotheek.

De Secretaris,

J. H. KEIJSER.

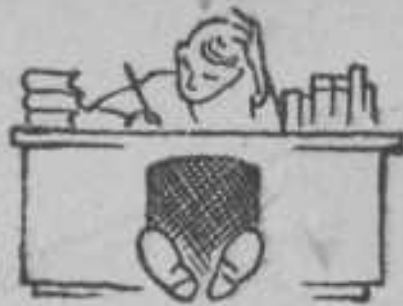
VEREENIGINGEN

Waarde lezers, Corpsleden,

Weldra zult U in de gelegenheid gesteld worden een nieuw deel aan Uw reeks LAGAverslagen toe te voegen, waarin U de roemruchte alsook de bittere feiten uit de geschiedenis dezer vermaardste aller Corpsverenigingen kunt opslaan. Wanneer U dit werkje echter weer op de bij U gebruikelijke consciëntieuze wijze doorneemt, dan zult U ongetwijfeld blijven steken in het financieele gedeelte. Het zal U onaangenaam treffen dat het daar niet klopt. U begrijpt er natuurlijk niet veel van, maar toch ziet U wel wat eraan ontbreekt. U voelt onmiddellijk, haast nog zonder het te beseffen, dat het ontbreken van Uw steun hier mede schuld aan is. Maar als dit tot U doordringt is het ook uit met Uw belangstelling: — geldnood?! — U hebt immers niets met LAGA te maken! Herinnert U zich nog het TRITON lustrum deze zomer in Jutphaas, toen de sciffen maar niet kwamen. omdat de LAGA-sciffeur door zijn sciff was gezakt? Straks zal er de VARSITY zijn. U zult er ook zijn, in Jutphaas, al hebt U niets met LAGA te maken, en dan wacht U wéér op de sciffen, en dan zullen ze wéér niet komen omdat de LAGA-sciffeur door zijn..... Maar neen, U begrijpt 't al: de LAGA-sciffeur ligt aan de kop in een nieuwe sciff, dankzij Uw gulheid!! Denkt U hierom, wanneer U straks een intekenlijst ziet rondgaan op de Societeit. f 600,— kost de nieuwe sciff en er zijn 1159 Corpsleden. Het Bootenfonds van LAGA rekent op U!

namens het Bestuur der D.S.R.V. „LAGA”,

J. VAN DER HOEVEN, (thesaurier).

Begin Februari 1947

zal er een speciale voorstelling worden georganiseerd, voor Studenten en genoodigden van

„ZES JAREN”,

een film over het Nederlandsche Studentenleven tijdens de bezetting, welke film gemaakt werd op verzoek van het World Student-Relief.

Delftsche Studenten Alpen Club.

Bij de bestuurswisseling, die op 19 Dec. '46 plaats vond wegens het uittreden van de heeren H. ter Kuile en W. Muller, heeft het Bestuur zich als volgt samengesteld:

H. M. VAN DANTZIG President,
F. MAAS Secretaris,
E. A. FANEL Thesaurier,
F. ROELOFZ Ski-bube,

namens het Bestuur.
F. MAAS, Secretaris.

Voorheen en thans:

„Wij in de Spiegel
en U bij Oliemans”

N.V. BRANDSTOFFENHANDEL

VOORHEEN **B. OLIEMANS**

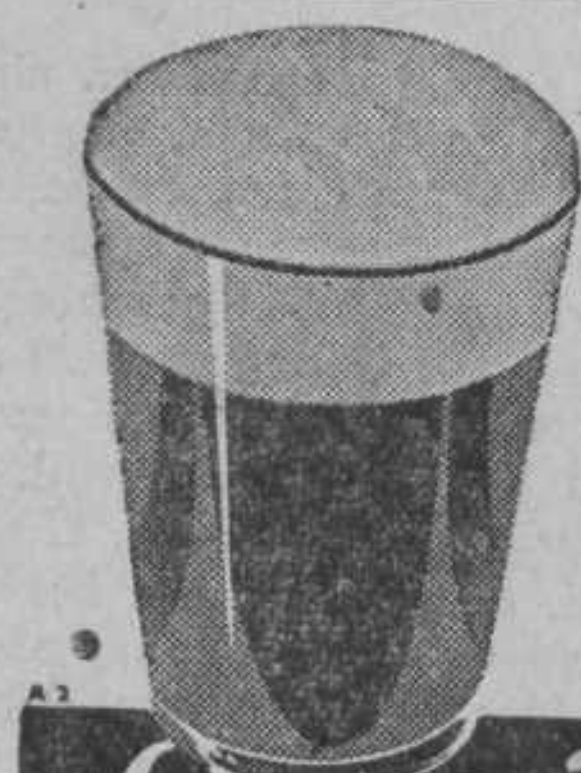
Buitenwatersloot 23 - Telefoon 144 - Delft

HEINEKENS BIEREN

Overal en Bovenal

Hoofdagenschap: J. T. POST

VROUWJUTTELAND 4 DELFT - TELEFOON 92

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig

DE KUYPER

Stoomblekerij
Chemische Wasscherij

„**OZON**”

Telefoon 778462
VOORBURG

Voor de Heerenwasch.

Fotograaf ...

KOORNMARKT 72

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstraat 40, Den Haag.

Dr J. Deknatel, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Botaniestraat 10, Delft

H. A. Lauwerier, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Lindestraat 2, Den Haag.

Ir F. Algie, Mechanica en Electrotechniek,
Westerlookade 16a, Voorburg, Tel. 779092 (Den Haag).

Dr Ir U. Ph. Lely, Analyse (Diff. en Int. rek.) Anal. Meetk.,
Theor. v. Maxw. v. Blankenburgstr. 17, Den Haag. T 335740.